

ՆԱՆՈՒՆ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը

ՔԱՂԱՔԱՑԻՆԵՐ ՆՈՎՆԱՆՆԵՍ ՍԱՆԱԿՅԱԿՆԻ ԵՎ ՌՈՒԲԵՆ ԱՅՎԱԶՅԱՆԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՆԻՄԱՆ ՎՐԱ «ՓԱՍՏԱԲԱՆՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ» ՆՏ ՕՐԵՆՔԻ 5-ՐԴ ՆՈՂՎԱԾԻ 3-ՐԴ ՄԱՍԻՆ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆԸ ՆԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ ԳՈՐԾՈՎ

Քաղ. Երևան

14 հունվարի 2014թ.

Նայաստրանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը՝ կազմով. Գ. Նարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի, Ֆ. Թոխյանի, Մ. Թովուզյանի, Ա. Խաչատրյանի, Վ. Նովհաննիսյանի, Ն. Նազարյանի, Ա. Պետրոսյանի, Վ. Պողոսյանի (զեկուցող),

մասնակցությամբ /գրավոր ընթացակարգի շրջանակներում/՝

դիմողներ Ն. Սահակյանի և Ռ. Այվազյանի,

գործով որպես պատասխանող կողմ ներգրավված՝ ՆՏ Ազգային ժողովի պաշտոնական ներկայացուցիչ՝ ՆՏ Ազգային ժողովի աշխատակազմի փորձաքննության վարչության խորհրդատու Ս. Թեւանյանի,

համաձայն Նայաստրանի Նանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 25, 38 և 69-րդ հոդվածների,

դռնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «Քաղաքացիներ Նովհաննես Սահակյանի և Ռուբեն Այվազյանի դիմումի հիման վրա՝ «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասի՝ Նայաստրանի Նանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը քաղաքացիներ Ն. Սահակյանի և Ռ. Այվազյանի՝ 23.08.2013թ. ՆՏ սահմանադրական դատարան մուտքագրված դիմումն է:

Ուսումնասիրելով գործով զեկուցողի գրավոր հաղորդումը, դիմող եւ պատասխանող կողմերի գրավոր բացատրությունները, հետազոտելով «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքը եւ գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Նայասրանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը **Պ Ա Ր Զ Ե Ց**.

1. «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքն ընդունել է ՆՏ Ազգային ժողովը՝ 2004 թվականի դեկտեմբերի 14-ին, Նայասրանի Նանրապետության Նախագահն ստորագրել է 2005 թվականի հունվարի 13-ին եւ ուժի մեջ է մտել 2005 թվականի հունվարի 22-ից:

Օրենքի՝ դիմողների կողմից վիճարկվող դրույթները «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքում լրացվել են ՆՏ Ազգային ժողովի կողմից 2011 թվականի դեկտեմբերի 8-ին ընդունված, Նայասրանի Նանրապետության Նախագահի կողմից 2011 թվականի դեկտեմբերի 29-ին ստորագրված եւ 2012 թվականի հունվարի 19-ից ուժի մեջ մտած՝ «Փաստաբանության մասին» Նայասրանի Նանրապետության օրենքում փոփոխություններ եւ լրացումներ կատարելու մասին» ՆՕ-339-Ն ՆՏ օրենքով:

Սույն գործով վիճարկվող օրենքի՝ «Փաստաբանական գործունեությունը» վերաբառությամբ 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասը սահմանում է.

«Սույն հոդվածով նախատեսված դատական ներկայացուցչությունը կամ դրա կազմակերպումը որպես պարբերաբար կամ վճարովի հիմունքներով մատուցվող ծառայություն կարող է իրականացնել միայն փաստաբանը, բացառությամբ՝

1) մերձավոր ազգականի, այդ թվում՝ ծնողի, զավակի, որդեգրողի, որդեգրվածի, հարազատ կամ ոչ հարազատ (համահայր կամ համամայր) եղբոր կամ քրոջ, պապի, փրփրի, թոռան, ինչպես նաեւ ամուսնու կամ ամուսնու ծնողի, փեսայի կամ հարսի համար անվճար ներկայացուցչություն իրականացնելու դեպքերի.

2) մերձավոր ազգականին (ազգականներին) կանոնադրական կապիտալի կեսից ավելի բաժնեմասերը պատկանող իրավաբանական անձի շահերը դատարանում ներկայացնելու դեպքերի»:

2. Քննության առարկա գործի դատավարական նախապարմությունը հանգում է հետեւյալին. Նովհաննես Սահակյանը դիմում է ներկայացրել Երեսան քաղաքի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարան՝ սեփական սնանկությունը ճանաչելու պահանջի մասին:

Դադարանն իր 25.02.2013թ. արձանագրային որոշմամբ Ռուբեն Այվազյանին թույլ չի տվել ներկայացնելու Նովհաննես Սահակյանի շահերը, իսկ իր 21.03.2013թ. թիվ ԵԱԲԳ/0013/04/13 վճռով մերժել է Նովհաննես Սահակյանի՝ սեփական սնանկությունը ճանաչելու պահանջի մասին դիմումը:

ՆՏ վերաքննիչ քաղաքացիական դադարանն իր 07.06.2013թ. որոշմամբ մերժել է Նովհաննես Սահակյանի վերաքննիչ բողոքը՝ Երեւան քաղաքի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դադարանի 21.03.2013թ. վճիռը թողնելով անփոփոխ՝ օրինական ուժի մեջ: Նույն որոշմամբ, անդրադառնալով Նովհաննես Սահակյանի այն փաստարկներին, որ առաջին ապրանքի դադարանը գրկել է իրեն դադարանում անվճար ներկայացուցիչ ունենալու սահմանադրական իրավունքից եւ որ չի ստուգել իր եւ Ռուբեն Այվազյանի ազգակցական կապը, ՆՏ վերաքննիչ քաղաքացիական դադարանը, մասնավորապես, նշել է հետևյալը. «սույն գործի նյութերում առկա չէ որեւէ ապացույց առ այն, որ Ռուբեն Այվազյանը հանդիսանում է դիմումատու Նովհաննես Սահակյանի մերձավոր ազգականը, ում համար ինքն իրականացնում է անվճար ներկայացուցչություն: ... Ընդհանուր իրավասության դադարանն իրավամբ չի թույլատրել, որպեսզի Ռուբեն Այվազյանը դադարանում իրականացնի բողոքաբերի շահերի ներկայացուցչությունը, արձանագրելով, որ վերջինս չի հանդիսանում ՆՏ Փաստաբանների պալատի փաստաբան, հետեւաբար «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքի 5-րդ հոդվածի համաձայն չի կարող ներկայացնել Նովհաննես Սահակյանի շահերը դադարանում: Բացի այդ, Նովհաննես Սահակյանը չի ներկայացրել որեւէ ապացույց, ինչը հիմք կտար հետետություն անել, որ Ռուբեն Այվազյանի հետ հանդիսանում են մորաքրոջ որդիներ»:

ՆՏ վճռաբեկ դադարանն իր 31.07.2013թ. որոշմամբ վերադարձրել է Նովհաննես Սահակյանի ներկայացուցչի վճռաբեկ բողոքը:

3. Դիմողները գտնում են, որ «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասը հակասում է ՆՏ Սահմանադրության 18, 19, 20 եւ 42-րդ հոդվածներին:

Իրենց դիրքորոշումը հիմնավորելու համար դիմողները, վկայակոչելով ՆՏ Սահմանադրության հիշյալ հոդվածները, կարծիք են հայտնում, որ դրանցում ամրագրված դրույթները չեն գործում, քանի որ փոփոխվել են «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքի 5-րդ հոդվածի դրույթները, ինչի հետեւանքով անհնարին է դարձել նույնիսկ

այդ հոդվածի ցանկում ներառված անձանց շահերի պաշտպանությունը ՆՏ դատական համակարգում, քանի որ դատական նիստի օրը հնարավոր է, որ ներկայացուցիչը չկարողանա ապացուցել իր ազգակցական կապը, ինչի հետևանքով քաղաքացին կգրկվի դատական պաշտպանության իրավունքից:

Դիմողները, արձանագրելով, որ դատարանը չի ստուգել իրենց միջև առկա ազգակցական կապը եւ անտեսել է իրենց՝ ազգականներ լինելու հանգամանքը, արձանագրում են նաեւ, որ «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքը չի սահմանում, թե նույն օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասում նշված սուբյեկտներից բացի ովքեր կարող են հանդիսանալ մերձավոր ազգականներ, իսկ ՆՏ օրենսդրության մեջ չկա որեւէ դրույթ, որը կարող է սահմանել, որ մորաքրոջ որդիներ հանդիսացողները չեն կարող դիմել մերձավոր ազգականներ: Նման հետեւությունների արդյունքում դիմողները գտնում են, որ դատարանը խախտել է դատավարական իրավունքի նորմը, քանի որ Ռուբեն Այվազյանին գրկել է իր մերձավոր ազգական Նովհաննես Սահակյանի շահերը պաշտպանելու հնարավորությունից:

Վերլուծելով օրենքի վիճարկվող նորմը՝ դիմողները գալիս են այն եզրահանգման, որ ընդհանուր իրավասության դատարանի 25.02.2013թ. արձանագրային որոշմամբ Նովհաննես Սահակյանը գրկվել է ներկայացուցիչ ունենալու հնարավորությունից, եւ ՆՏ վերաքննիչ քաղաքացիական դատարանի որոշումը չի բխում օրենքից եւ հակասում է ՆՏ Սահմանադրության 18-րդ, 19-րդ հոդվածներին, Մարդու իրավունքների եւ հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին եվրոպական կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածին:

4. Պատասխանող կողմը, առարկելով դիմողի փաստարկներին, գտնում է, որ «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասը համապատասխանում է ՆՏ Սահմանադրության 18-րդ, 19-րդ, 20-րդ եւ 42-րդ հոդվածներին:

Անդրադառնալով «Փաստաբանության մասին» ՆՏ օրենքի վիճարկվող դրույթի՝ ՆՏ Սահմանադրության 18-րդ եւ 19-րդ հոդվածներին հակասելու վերաբերյալ դիմողների դիրքորոշումներին, պատասխանող կողմը դրանք հիմնավոր չի համարում այն պարճառաբանությամբ, որ ՆՏ Սահմանադրության 18-րդ եւ 19-րդ հոդվածներն առավելապես վերաբերում են դատական համակարգի կազմակերպմանը, անկախությանը, գործի՝ ողջամիտ ժամկետում օբյեկտիվ քննությունն ապահովող դատավարական ընթացակարգեր նախատեսելուն, իսկ դատական ներկայացուցչության ինստիտուտը «... եւս առնչվում է սահմանադրական այս դրույթների հետ,

սակայն ըստ էության այն միաված է կարգավորելու իրավունքը խախտված անձի եւ մասնավոր սուբյեկտի՝ փաստաբանի հարաբերությունները ... եւ այն չի ընդգրկվում արդարադատության մարչելիության գաղափարի՝ դատական իշխանության կազմակերպագործառնության կարգավորման ասպեկտում»:

Անդրադառնալով նաեւ «Փաստաբանության մասին» ՏՏ օրենքի վիճարկվող դրույթի՝ ՏՏ Սահմանադրության 20-րդ հոդվածին հակասելու վերաբերյալ դիմողների դիրքորոշումներին՝ պարասխանող կողմը դրանք եւս հիմնավոր չի համարում այն պարճառաբանությամբ, որ իրավաբանական օգնությունը չի սահմանափակվում միայն դատական ներկայացուցչությամբ, իսկ իրավաբանական օգնության մյուս տեսակների համար օրենքն իմպերատիվ կերպով սահմանափակումներ չի նախատեսել: Ըստ պարասխանող կողմի՝ դատական ներկայացուցչությունը հանդիսանում է իրավունքների պաշտպանության առավել բարդ ընթացակարգ ենթադրող կառուցակարգ, որը կարող է իրականացնել միայն փաստաբանը, քանի որ իրավաբանական օգնություն ստանալու սահմանադրական իրավունքը չպետք է կրի հռչակագրային բնույթ, այն իրական եւ նպատակային դարձնելու համար օրենսդրության հետագա կարգավորումների միջոցով ստեղծվում է այն իրավական հենքը, որի շնորհիվ մատուցվող իրավաբանական օգնությունը կլինի որակյալ եւ կտրամադրվի մասնագիտական որոշակի հմտություններ փիրապետող անձանց կողմից:

Մարնանշելով «Փաստաբանության մասին» ՏՏ օրենքի վիճարկվող դրույթի՝ ՏՏ Սահմանադրության 42-րդ հոդվածին հակասելու վերաբերյալ դիմողների դիրքորոշումները՝ պարասխանող կողմը, հղում կատարելով ՏՏ դատարանների նախագահների խորհրդի 2013թ. հունվարի 29-ի թիվ 130 որոշմանը, արձանագրելով, որ «Փաստաբանության մասին» ՏՏ օրենքի վիճարկվող դրույթն սպառիչ կերպով սահմանում է մերձավոր ազգականների շրջանակը, եւ որ դիմողները չեն կատարել իրենց ազգակցական կապը հաստատող փաստաթղթերը ներկայացնելու դատարարական պարտականությունը, գտնում է, որ «Փաստաբանության մասին» ՏՏ օրենքի վիճարկվող դրույթը չի առնչվում անձի իրավական վիճակը վարթարացնող օրենքին, եւ հարկ չի առաջանում քննարկելու դրա հետադարձ ուժի կամ ՏՏ Սահմանադրության 42-րդ հոդվածին համապարասխանության մասին հարցը:

5. Դիմումի ուսումնասիրության արդյունքներով սահմանադրական դատարանն արձանագրում է հետեւյալը.

ա/ դիմումով բարձրացված հարցը ոչ թե սահմանադրականության խնդիր է բովանդակում, այլ առնչվում է դատական ակտի իրավաչափությանը եւ օրենքի միապետակ կիրառման ապահովմանը: Դիմողները, ձեռականորեն վիճարկելով օրենքի նորմի սահմանադրականությունը, ըստ էության, բարձրացնում են օրենքի վիճարկվող դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց: Ընդ որում, դիմողները նույնպես ընդգծում են նշված հանգամանքը՝ արձանագրելով, որ դատարանը խախտել է դատավարական իրավունքի նորմը եւ ՏՏ վերաքննիչ քաղաքացիական դատարանի որոշումը չի բխում օրենքից եւ հակասում է ՏՏ Սահմանադրության 18-րդ, 19-րդ հոդվածներին, Մարդու իրավունքների եւ հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին եվրոպական կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածին: Այսինքն՝ դիմողները, իրենց իրավունքների ենթադրյալ խախտումը ձեռականորեն կապելով ՏՏ Սահմանադրության նորմերի հետ, փորձում են այն բարձրացնել սահմանադրաիրավական վեճի մակարդակի,

բ/ դիմողների իրավունքների ենթադրյալ խախտումը պայմանավորված է ոչ թե օրենքի վիճարկվող նորմի սահմանադրականությամբ, այլ հանդիսանում է հենց իրենց՝ դիմողների ոչ համարժեք գործողությունների հետեւանք: Մասնավորապես, դիմողներից Նովհաննես Սահակյանի վերաբերյալ գործով ՏՏ վերաքննիչ քաղաքացիական դատարանն իր 07.06.2013թ. որոշման մեջ նշել է, որ «... Նովհաննես Սահակյանը չի ներկայացրել որեւէ ապացույց, ինչը հիմք կտար հետետություն անել, որ Ռուբեն Այվազյանի հետ հանդիսանում են մորաքրոջ որդիներ»:

6. Նաշվի առնելով վերոգրյալը՝ սահմանադրական դատարանն արձանագրում է նաեւ, որ այլ կլիներ խնդիրը, եթե ՏՏ դատարանները մեկնաբանեին օրենքի վիճարկվող նորմը՝ դրա միասնական կիրառումը երաշխավորելու նպատակով, մինչդեռ դիմումին կից ներկայացված դատական ակտերի ուսումնասիրությունից երևում է, որ ՏՏ դատարանները չեն մեկնաբանել օրենքի վիճարկվող նորմը, իսկ սույն գործով դիմողները ՏՏ դատարաններում չեն ներկայացրել մորաքրոջ որդիներ հանդիսանալու վերաբերյալ ապացույցներ՝ չօգտվելով ՏՏ օրենսդրությամբ իրենց ընձեռված դատավարական հնարավորություններից:

Այդ կապակցությամբ, վերահաստատելով իր՝ 17.03.2009թ. ՄԴԱՌ-21 որոշման 8-րդ կետում արտահայտած իրավական դիրքորոշումները, սույն գործի քննության շրջանակներում սահմանադրական դատարանը դիմումը համարում է սահմանադրական դատարանի քննությանը ոչ ենթակա հարց:

7. Սույն գործի քննության շրջանակներում սահմանադրական դատարանը հարկ է համարում արձանագրել նաև հետևյալը.

ա/ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքով սահմանադրական դատարանում դատական ներկայացուցչություն իրականացնելու համար սահմանված չէ փաստաբան լինելու իմպերատիվ պահանջ («Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 46-րդ հոդվածի 3-րդ մաս),

բ/ ՆՏ դատարանների նախագահների խորհրդի 2013թ. հունվարի 29-ի թիվ 130 որոշման պատճառաբանական մասի 6-րդ պարբերության համաձայն՝ «Օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասը հանդիսանում է դատավարական նորմ եւ պետք է համապատասխանի դատավարական օրենսգրքերին: Նաշվի առնելով այն հանգամանքը, որ ՆՏ քրեական դատավարության եւ ՆՏ վարչական դատավարության օրենսգրքերում դատական ներկայացուցչության այլ կարգ է նախատեսված, քան Օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասով, մինչեւ համապատասխան դատավարական օրենսգրքերում փոփոխություններ կատարելը, քրեական եւ վարչական դատավարությունների ընթացքում դատական ներկայացուցչության վրա չի տարածվում Օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասով նախատեսված սահմանափակումը»:

Նույն որոշման եզրափակիչ մասի 2-րդ կետի «ա» ենթակետի համաձայն՝ «դատական ներկայացուցչությունը կարող է իրականացնել միայն փաստաբանը՝ բացառությամբ Օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասով նախատեսված դեպքերի», իսկ «բ» ենթակետի համաձայն՝ «դատական ներկայացուցչության կազմակերպումը որպես պարբերաբար կամ վճարովի հիմունքներով մատուցվող ծառայություն կարող է իրականացնել միայն փաստաբանը, բացառությամբ Օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասով նախատեսված դեպքերի»:

Նույն որոշման եզրափակիչ մասի 9-րդ կետի համաձայն՝ «Քրեական եւ վարչական դատավարությունների ընթացքում ներկայացուցչության վրա չի տարածվում Օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասով նախատեսված սահմանափակումը»:

Վերոգրյալից ուղղակիորեն բխում է, որ ի տարբերություն սահմանադրական, քրեական եւ վարչական դատավարություններում դատական ներկայացուցչության, որի իրականացման համար «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքով, ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքով եւ ՆՏ վարչական դատավարության օրենսգրքով սահմանված չէ փաստաբան լինելու իմպերատիվ պահանջ, քաղաքացիական դատավարությունում դատական ներկայացուցչության իրականացման համար ՆՏ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքով (40-րդ հոդված) սահմանված

է փաստաբան լինելու իմպերատիվ պահանջը: Ընդ որում, այդ պահանջը սահմանված է **անուղղակիորեն**, քանի որ ՏՏ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 40-րդ հոդվածը, իր հերթին, հղում է կատարում «Փաստաբանության մասին» ՏՏ օրենքի 5-րդ հոդվածին: Բացի դրանից, սույն գործի քննության շրջանակներում սահմանադրական դատարանը կարելու էրում է դատավարական օրենսդրության մեջ դատական ներկայացուցչության ինստիտուտի համարժեք կանոնակարգման անհրաժեշտությունը՝ հաշվի առնելով նաև այն հանգամանքը, որ ՏՏ դատական օրենսգրքի 7-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ յուրաքանչյուր ոք իրավունք ունի դատական պաշտպանության իրավունքն իրականացնելու ինչպես իր ներկայացուցչի կամ պաշտպանի միջոցով, **ալնպես էլ անձամբ**: Այսինքն՝ ՏՏ օրենսդրության մեջ առկա չէ դատական ներկայացուցչության ոլորտի կարգավորման համադրված քաղաքականություն, ինչպես նաև նշված ոլորտը կարգավորող դրույթների, հասկացությունների հստակություն, ինչն առիթ է հանդիսացել, որպեսզի փորձ արվի հարցը կարգավորել ՏՏ դատարանների նախագահների խորհրդի մակարդակով:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից եւ ղեկավարվելով Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետով, 102-րդ հոդվածով, «Սահմանադրական դատարանի մասին» Նայաստանի Նանրապետության օրենքի 32, 60, 63, 64 եւ 69-րդ հոդվածներով, Նայաստանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Ց**.

1. «Քաղաքացիներ Նովհաննես Սահակյանի եւ Ռուբեն Այվազյանի դիմումի հիման վրա՝ «Փաստաբանության մասին» ՏՏ օրենքի 5-րդ հոդվածի 3-րդ մասի՝ Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործի վարույթը կարճել:

2. Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է եւ ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՏՈՂ

Գ. ՆԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

14 հունվարի 2014 թվականի
ՍԴՈ-1135